

เป็นที่ทราบกันดีว่า เมื่อพระเดชพระคุณหลวงพ่от่านได้เริ่มเปิดอบรมสั่งสอนธรรมปฏิบัติ นั้น มีผู้มาศึกษาปฏิบัติธรรมกับท่านเป็นจำนวนมาก ในบรรดาบุคคลเหล่านั้นแต่ละคนก็ได้รับผลการปฏิบัติแตกต่างกันไป บางท่านพอได้ความสงบใจ บางท่านพอได้เห็นดวงสว่าง บางท่านก็ได้เข้าถึงพระธรรมกาย เรื่องราวต่อไปนี้พอจะถือเป็นตัวอย่างหรือเป็นกรณีศึกษาให้แก่ผู้นับผู้มาในภายหลัง จะได้ทราบเรื่องราวความเป็นไปในยุคนั้นได้บ้าง ทั้งที่ในความเป็นจริงแล้ว เหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสมัยนั้นได้มีผู้จดจำและบันทึกไว้ได้มากพอสมควร แต่หลายๆ เรื่องก็ยังไม่เป็นที่เปิดเผยด้วย

เหตุผลหลายประการ อย่างไรก็ตามเราท่านทั้งหลายก็ยังไม่
ดีที่มีบางท่านได้บันทึกจดจำและนำมาเปิดเผยให้เราได้ทราบ

๑

เรื่องแรกนี้เป็นบันทึกของพระทิพย์ปริณญา (รูป กลัม-
พสุต) เปรียญ ๖ ประโยค อดีตผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์
บันทึกไว้ดังนี้

“วันหนึ่งข้าพเจ้ามาที่วัดแห่งหนึ่งในพระนคร พบนาย-
ทหารคนหนึ่งชื่อ หลวงจบกะบวนยุทธ เขาคุยให้ฟังว่าเขา
เคยมาวัดปากน้ำได้ข่าวลือว่าพาไปสวรรค์นรกได้ เขาสองคน
กับภริยาไปหา ขอให้พาไปพบพ่อตาที่ตายไปนานแล้วว่าจะไป
อยู่ที่ไหน หลวงพ่ออดิธเนศวร แก่ดัดพ้อต่อว่าต่างๆ นานาว่า
ถ้าไม่ทำให้เห็นจริง เสียงที่เล่าลือนั่นก็ไม่ใช่ความจริง ใน
ที่สุดแกว่าหลวงพ่อดรณทนไม่ได้จึงเรียกพระมา ๑ รูป ชี ๑
คน และบอกเรื่องที่หลวงจบกฯ ต้องการให้ทราบ ทั้งพระและ
แม่ชีก็นั่งเข้าสมาธิ ที่หลวงจบกฯ บอกชื่อพ่อมาให้ทราบ ลัก-
ประเดี้ยวเดียว พระตอบว่าไม่พบ หลวงพ่อบอกว่าขอตรวจ
บัญชีให้ถ้วนถี่ พระบอกว่าพบแล้ว ไปเกิดเป็นเทวดาอยู่ใน
ชั้นยามา (สวรรค์ชั้นที่ ๓) และบอกแม่ชีว่าขออภัยร่างเหนื่อย
ประเดี้ยวบอกว่ามาแล้ว แม่ชีลืมนตา หลวงพ่อก็ถามไปยังแม่ชี

ผู้นั้น แม่ชีบอกว่ามาจากชั้นยามาและบอกว่าเมื่อเป็นมนุษย์
อยู่ทางวัดยายร่ม แล้วถามว่าทำบุญอะไรจึงไปเกิดเป็นเทวดา
แม่ชีนั้นตอบว่าสร้างโบสถ์

หลวงจบบตอนนี้ชักตะลึง เพราะความจริงพ่อตาสร้าง
โบสถ์ไว้จริง หลวงจบบฯ ยังช่วยทำแต่กินานแล้ว แต่สังเกตดู
แม่ชีผู้นี้อายุน้อย คะเนว่าจะเกิดไม่ทันเสียอีก แต่โดนบอก
ถูกต้อง แล้วหลวงพ่อชักต่อไปว่า เคยมีลูกก็คน บอกถูกหมด
ทั้งลูกหญิงลูกชาย แล้วถามว่านี่ใคร แม่ชีมองดูสักประเดี๋ยว
แล้วถามตรงมาที่หลวงจบบฯ ว่า นี่ยายแหม่มใช่ไหม หลวงจบบฯ
ว่าใช่ แล้วถามต่อไปอีกว่า นี่นางเครือใช่ไหม ภริยาหลวงจบบ
รับว่าใช่ ที่สุดทั้งตัวหลวงจบบฯ และภริยาต้องร้องไห้โฮโดย
คิดถึงบิดา เพราะความจริงแม่ชีผู้นี้ไม่รู้จักชื่อหลวงจบบฯ และ
ชื่อภริยาก็ไม่รู้ หลวงพ่อก็ไม่รู้ โฉนแม่ชีจึงพูดถูกต้อง นี่เป็น
เรื่องที่หลวงจบบฯ เล่าให้ข้าพเจ้าฟังเองว่า ตัวหลวงจบบฯ แต่
เดิมนั้นชื่อแหม่ม แต่เป็นหลวงจบบกระบวนยุทธมานานแล้ว
โฉนแม่ชีจึงเอามาพูดถูก ในที่สุดหลวงจบบฯ ว่า เรื่องที่พบมา
เป็นอย่างนี้”

๒

เรื่องที่สองนี้ เป็นเรื่องที่พระภานาวิริยคุณ (หลวงพ่อ

ทัตตชีโว) รองเจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย ได้ฟังมาจากท่าน
เจ้าคุณพระราชโมฬี อดีตเจ้าอาวาสวัดราชโอรสาราม หลาย
ปีมาแล้ว เรื่องที่เกิดขึ้นนี้ท่านเจ้าคุณอยู่ในเหตุการณ์ด้วย

เรื่องมีอยู่ว่า บ่ายวันหนึ่ง ขณะที่หลวงพ่อดูปากน้ำ
กำลังรับแขกอยู่ตามปกติ (มีแขกจริงๆ คือชาวอินเดียคนหนึ่ง)
ได้ยินกิตติศัพท์ของหลวงพ่อดูปากน้ำจึงตั้งใจมากราบนมัส-
การท่าน เมื่อพบหลวงพ่อก็เข้าไปกราบแล้วถามว่า สติปัญญา
อย่างตน ถ้าตั้งใจปฏิบัติธรรม จะมีโอกาสเข้าถึงพระธรรม-
กายไหม หลวงพ่อตอบว่า มี เพราะการที่ได้มาเจอหลวงพ่อก็
แสดงว่ามีบุญเยอะแล้ว

แขกคนนั้นถามว่า ลักรักวันถึงจะเข้าถึง หลวงพ่อท่าน
เข้าสมาธิตรวจดู แล้วตอบว่า “ถ้าบั้งวันละชั่วโมง ไม่ก็
เดือนก็ได้” แขกนั้นตอบว่านานเป็นเดือนเชียวนะหรือ วันรุ่งขึ้น
เขาจะต้องกลับอินเดียแล้ว เอาให้ได้วันนั้นเลยได้ไหม หลวง-
พ่อท่านนั่งเข้าที่อีกครั้งหนึ่ง แล้วลืมหัดขึ้นมามาตอบว่า “ได้ แต่มี
ข้อแม้ว่า บั้งต้องนั่งกับหลวงพ่อดูตรงนี้ ถ้าหลวงพ่อไม่เลิก บั้ง
ก็ต้องไม่เลิก ห้ามขยับด้วย” แขกคนนั้นก็รับคำแต่โดยดี

หลวงพ่อก็บอกให้บั้งไปล้างหน้าล้างตา เข้าห้องน้ำให้
เรียบร้อยแล้วสอนให้นั่งสมาธิ ท่านยังย้ำอีกว่า “ถ้าพ่อไม่ลุก
เอ็งห้ามขยับนะ เพราะธาตุของเอ็งยังต้องบ่มอีกระยะหนึ่ง

ถ้าเอ็งจะเอาวันนี้ มันต้องบ่มเป็นพิเศษด้วยวิธีเฉพาะ” เมื่อหลวงพ่อบอกให้นั่ง บังก็ตั้งใจนั่งจริง ๆ อยากเข้าถึงธรรม เมื่อนั่งได้ประมาณครึ่งชั่วโมงก็ลืมตาเห็นหลวงพ่อบานั่งนิ่ง บังจึงนั่งหลับตาต่อไป อีกครู่หนึ่งก็ลืมตาขึ้นมาอีก ถึงตอนนี้ตัวของบังเต็มไปด้วยเหงื่อ แต่ก็อดทนนั่งต่อไป นั่งได้ประมาณชั่วโมงเศษ ทั้งร่างกายแขนขาสั่นไปหมดเพราะไม่เคยนั่งนาน

บังหรีตขึ้นเห็นหลวงพ่อนั่งเฉยอยู่ เมื่อเห็นท่านนั่งนิ่ง ผิวพรรณเปล่งปลั่ง หน้าตาสดใส ไม่แสดงอาการปวดเมื่อย ทั้งที่ท่านอายุถึง ๗๐ ปี ส่วนตนเองอายุยังไม่ถึง ๕๐ ปี บังจึงตัดสินใจตัวสั่นต่อไปอีกราวหนึ่งชั่วโมง คราวนี้บังนั่งนิ่งเหงื่อที่ชุ่มโชกก็หายไป ขณะนั้นเวลาประมาณบ่าย ๓ โมงครึ่ง มีผู้สังเกตเห็นผิวของบังผุดผ่องขึ้นมาทั้งที่ผิวก็ดำๆ อย่างนั้นทำทางที่ดูเกร็งๆ แต่แรกก็กลับกลายเป็นผ่อนคลาย หลวงพ่อบานถามบังว่า “เห็นความสว่างชัดไหม?” บังตอบว่าเห็นชัด บ้างไม่ชัดบ้าง “ประคองนั่งไว้กลางท้องที่ฐานที่ ๗” หลวงพ่อบอกวิธี ในขณะที่คนอื่นๆ ที่นั่งอยู่ด้วยกันหลายคนค่อยๆ หายใจกลับไป เหลือเพียงไม่กี่คน

สักพักบังบอกว่าเห็นชัดแล้ว หลวงพ่อก็ให้มองเข้าไปกลางดวงใสสว่างที่กลางท้อง (ดวงปฐมมรรค) นั้น ครู่ต่อมา

บังก็ถามหลวงพ่อกับในขณะที่ตนยังหลับตาทำสมาธิอยู่ว่าทำไม
ตัวเขาจึงนั่งอยู่ในห้องของตนเอง หลวงพ่อไม่ว่าอย่างไรแต่
สั่งว่า **“เข้ากลางไป”**

“ผมเห็นพระพุทธเจ้าอยู่ในห้องครับ” บังบอกถึงความ
ก้าวหน้าไปตามลำดับของตน

“นั่นแหละ เข้าถึงธรรมกายแล้ว”

จากบ่ายโมงถึง ๔ โมงเย็น บังจึงเข้าถึงพระธรรมกาย
เขากลับหลวงพ่อย่างนอบน้อมเป็นพิเศษ จากนั้นหลวงพ่
ถามว่าจะกลับกี่โมง ท่านจะไปส่ง ท่านเจ้าคุณซึ่งนั่งฟังอยู่
สงสัยว่าหลวงพ่ไม่เคยไปส่งใคร ทำไมจึงจะไปส่งแขกอิน-
เดียผู้นี้

ประมาณ ๓-๔ เดือนต่อมา บังมากราบหลวงพ่อีก
พร้อมกับถือของมาท่อนึ่ง เมื่อเข้ามากราบเสร็จแล้วก็พูดว่า

“หลวงพ่ ผมไปอินเดียมา ขากลับเลยซื้อของมาฝาก
หลวงพ่หายชีว่าในนี้อะไร?” หลวงพ่หัวเราะทีๆ แล้วตอบว่า
“ไอ้อย่างนี้หลวงพ่ชอบ แอปเปิ้ลโง่” บังถามหลวงพ่ต่อไป
ว่า “หลวงพ่ วันที่ผมไปถึงดอนเมือง หลวงพ่ยืนอยู่ที่เชิง
บันไดเครื่องบิน พอผมไหว้หลวงพ่เสร็จ หลวงพ่หายไป
ไหน”

“กายมนุษย์ละเอียดของหลวงพ่ไปส่ง ตัวหลวงพ่ไม่

ได้ไปหอรอก” หลวงพ่อตอบ

“พอไปถึงอินเดีย ก็เห็นหลวงพ่อบุญไปรับ” บังเล่าต่อ

มีคนสงสัยถามว่าทำไมบังถึงนั่งรวดเดียวได้ บังบอกว่า

“เห็นหลวงพ่อบุญอายุมากกว่าตั้งเยอะเลยคิดว่า ทหารออกไปรับ รู้ว่าจะต้องไปตาย ยังสู้ เราแค่สู้กับความเมื่อย ถ้าสู้ไม่ได้ก็ตายเถอะ!”

๓

เรื่องที่สามนี้เป็นเรื่องที่พระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อัมมชโย) ฟังมาจากน้องสาวของสตรีผู้หนึ่งซึ่งเสียชีวิตเมื่อหลายปีมาแล้ว เรื่องมีอยู่ว่า

ครอบครัวมุสลิมครอบครัวหนึ่ง ผู้เป็นพี่สาวเป็นคนเคร่งศาสนามาก มีอยู่คราวหนึ่ง ฝึได้ขึ้นที่คอใกล้ลูกกระเดือกของเธอ เป็นฝีหัวพิษซึ่งหมอมทั้งหลายรักษาเท่าไรก็ไม่หายทั้งหมอมแผนปัจจุบันและแผนโบราณ ไม่ว่าหมोजิน ไทย แหกฝรั่ง ไปรักษามาแล้วทั้งนั้น ก็ยังไม่หาย โรคก็ลุกลามน่ากลัวขึ้นเรื่อยๆ ทำให้ผู้ป่วยเจ็บปวดทุกข์ทรมานมาก

คุณแม่พาพี่สาวตระเวนหาหมอมไปเรื่อยๆ ใครว่าที่ไหนมีหมอดีเป็นต้องไปหา จนกระทั่งได้ทราบจากคนรู้จักว่าหลวงพ่อบุญวัดปากน้ำท่านรักษาโรคได้ ไม่ว่าชาติไหนภาษาไหน

ไปให้ท่านรักษาท่านรักษาให้หมด คุณแม่ก็พาไปกราบท่าน หลวงพ่อเห็นแล้วก็นั่งไปลักพักแล้วพูดว่า “พี่อย่างนี้เขาเรียกว่า ฝึสบาย ไม่ต้องไปหาหมอที่ไหนรักษาหรอก ให้ท้องลัมมา อรหัง นึกถึงดวงแก้วไป อีก ๗-๘ วันก็สบาย ให้ตั้งใจภาวนาไปอย่างนี้” แล้วหลวงพ่อวัดปากน้ำท่านสอนทำสมาธิให้ แล้วให้กลับไป

พี่สาวตั้งใจทำตามที่หลวงพ่อแนะนำเป็นอย่างดีแล้วบอกว่า ทำแล้วไม่ปวด พอเริ่มจะปวดนั่งสมาธิก็หาย แต่ว่าอาการไช้ยังเพิ่มขึ้นทุกวัน หมอมาตรวจก็ตกใจ แต่พี่ไม่มีอาการทุรน ทุรายใดๆ วันที่ ๕-๖ พี่สาวไม่พูดอะไร ได้แต่นั่งภาวนา “ลัมมา อรหัง” หน้าตาเปล่งปลั่งสดใสผิดกว่าทุกวัน อาการไช้หายไป แต่หัวฝิยังขยายใหญ่น่ากลัวเหมือนเดิม ใครเอายามาให้ก็ไม่กิน บอกว่าอย่าเสียเงินซื้อมาเลย แล้วบอกแม่ว่า อีก ๒-๓ วันจะต้องไปแล้วนะ ทุกคนในบ้านได้ฟังก็ร้องให้พยายามพูดปลอบโยนให้กำลังใจ แต่พี่สาวบอกว่าอย่าให้กำลังใจเลยเพราะรู้ตัวดี ยังบอกให้ทุกคนในบ้านภาวนา “ลัมมา อรหัง” อีกด้วย แต่ก็ไม่มีใครภาวนา

วันสุดท้ายก่อนจะตาย หมอมาดูอาการ บอกว่าไม่ไหวแล้ว น้องสาวกับแม่เข้าไปหา บอกให้ท้องชื่อของผู้เป็นที่เคารพในศาสนาของตน แต่พี่สาวบอกว่าไม่ใช่ ต้องภาวนา

“ลัมมา อรหัง” แล้วยังสงสัยอีกว่า เมื่อตนตายแล้วให้ไปหา หลวงพ่อวัดปากน้ำ เพราะ “ลัมมา อรหัง” ช่วยได้ ขณะนี้ เธอเห็น “พระพุทธเจ้า” อยู่ในตัวแล้ว พุทธเสริจลักพักหนึ่ง พี่สาวก็ลึนใจอย่างสงบ

หลังจากจัดงานศพเรียบร้อยแล้ว แม่และน้องสาวก็มา กราบหลวงพ่อบอกว่าพี่สาวบอกให้มากกราบลาและบอกว่า ได้เห็นพระพุทธเจ้าในตัวแล้ว เธอทั้งสองก็ไม่เข้าใจว่าหมายความว่าอย่างไร หลวงพ่อท่านก็ตอบว่า “ก็บอกแล้วไงว่า ฝึกลบๆ” ท่านยังบอกอีกว่าพี่สาวเป็นโรคนี้นี้เป็นชาติสุดท้าย หลังจากที่เป็นมาหลายร้อยชาติแล้ว ต่อจากนี้จะไม่เป็นอีก มีแต่จะเข้านิพพาน เพราะเข้าถึงพระธรรมกายแล้ว

น้องสาวรู้สึกเลื่อมใสในพระพุทธศาสนามาก เพราะพี่สาวของตนนั้น เป็นผู้ที่เคร่งครัดในศาสนาอิสลามมาก ยังเปลี่ยนแปลงไปถึงเพียงนี้ ตั้งแต่นั้นมา น้องสาวก็หันมาฝึกสมาธิ ใช้เวลาราว ๑ เดือนก็เข้าถึงพระธรรมกาย แม่จึงเปลี่ยนมานับถือพระพุทธศาสนา แต่ก็ยังคงอยู่ในกลุ่มพี่น้องมุสลิมตามปกติ

๔

อีกเรื่องหนึ่งเป็นบันทึกของคุณภัลลิกา ศิลปบรรเลง ผู้

เป็นบุตรของหลวงประดิษฐ์ไพเราะ (ศร ศิลปบรรเลง) ได้พิมพ์เผยแพร่อยู่ในหนังสือนวโกนุสรณ์ พ.ศ.๒๔๙๗ วัดปากน้ำภาษีเจริญ ดังข้อความที่คัดมาบางตอนนี้ว่า

“วิชาธรรมกายนี้เป็นวิชาที่สูงและลึกซึ่งมาก ยากที่จะหยิบยกยื่นให้กันได้ เพราะเป็นวิชาปฏิบัติกิจในพระพุทธศาสนา คนที่จะเรียนให้รู้ธรรมะของพระพุทธเจ้าได้ ต้องเรียนทั้งทางทฤษฎีและปฏิบัติ ซึ่งเรียกว่าปริยัติลัทธิธรรม ๑ และปฏิบัติลัทธิธรรม ๑ ในที่นี้จะพูดถึงทางปฏิบัติลัทธิธรรมหรือวิปัสสนากรรมฐานชั้นสูง คนที่ปฏิบัติกิจทางวิปัสสนาสำเร็จถึงจุดหมายแล้วจะได้ทิพย์ญาณ สามารถรู้เห็นสิ่งต่างๆ ทั้งในและนอกภพได้ ตลอดจนคนที่ตายแล้วไปอยู่ที่ไหนก็ทราบและทำการติดต่อด้วยได้ วิชานี้เป็นของจริงในพระพุทธศาสนา จะพิสูจน์ได้เฉพาะตัวผู้ซึ่งประพฤติตนตามธรรมะปฏิบัติของพระพุทธเจ้าเท่านั้น....

สำหรับตัวข้าพเจ้าเองได้เคยไปศึกษาธรรมะประเภท ๒ คือปฏิบัติลัทธิธรรมนี้ จากท่านเจ้าคุณหลวงพ่อบุญรอดพระภิกษุโกศลเถร (หลวงพ่อดอกปากน้ำ) เมื่อประมาณ ๑๐ กว่าปีมาแล้วตั้งแต่สมัยท่านยังดำรงตำแหน่งพระครูสมณธรรมสมาทานอยู่ แต่การปฏิบัติครั้งนั้นไม่ได้ผล เนื่องจากข้าพเจ้ามีภารกิจอย่างอื่นที่ต้องทำอยู่มาก จึงมีใครมีเวลาปฏิบัติกิจทาง

ศาสนาได้เต็มที่ คงหาโอกาสทำได้บ้างเพียงเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้น จึงยังมิได้ผลเช่นเคย **ข้าพเจ้าเลยนึกท้อใจว่า ชาตินี้เห็นจะไม่มีบุญวาสนาได้บรรลุลหรรณวิเศษนี้เสียแล้วเป็นแน่** เพราะคนที่เขาไปศึกษาเล่าเรียนที่หลังข้าพเจ้าตั้งหลายปียังได้บรรลุลหรรณถึงชั้นธรรมกายกันไปแล้วเป็นจำนวนมาก แต่แล้วในที่สุดพระท่านก็โปรดข้าพเจ้าให้ได้บรรลุลหรรณวิเศษถึงธรรมกายสมความปรารถนา

มูลเหตุที่นำให้ข้าพเจ้าได้บรรลุลหรรณกายนั้นคือเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ ศกนี้ บิดาของข้าพเจ้าหลวงประดิษฐไพเราะ (ศร ศิลปบรรเลง) ได้ป่วยเป็นโรคบิดและลำไส้พิการ ช้ำยังมีโรคอื่นผสมเข้าอีก เช่นโรคหัวใจรั่ว... จึงทำให้มีอาการมากอย่างน่าวิตก บุตรภรรยาของท่านทุกคนมิได้นิ่งนอนใจ ได้ให้การรักษาพยาบาลกันอย่างเต็มที่ แพทย์ที่ทำการรักษาก็ล้วนแต่เป็นแพทย์ชั้นหนึ่งสำเร็จมาจากต่างประเทศทั้งนั้น แต่อาการก็ไม่ดีขึ้น คงทรงกับทรุดอยู่เช่นเดิม

พี่สาวข้าพเจ้าจึงไปกราบเรียนเจ้าคุณหลวงพ่อบารมีให้ท่านช่วยถอนอาการโรค และขอธรรมกายมาช่วยถอนอาการที่บ้านด้วย เพราะอาการหนักมาก แม้เจ้าคุณหลวงพ่อก็จะทราบโดยทิพยญาณของท่านแล้วว่า อาการป่วยของคุณพ่อไม่มีหวังหาย ท่านก็ยังกรุณาให้แม่ชีธรรมกายไป

ช่วยถอนอาการป่วยให้ที่บ้านพลัดละ ๒ คน แล้วท่านให้สติ แก่พี่สาวข้าพเจ้าว่า “ไปบอกคุณหลวงให้หมั่นภาวนาไว้ เมื่อ ไม่หายก็จะได้ไปที่ดี” คุณพ่อข้าพเจ้าท่านก็ได้ภาวนาตามคำสั่งของหลวงพ่อ ก่อนหน้าที่คุณพ่อจะสิ้นชีวิตประมาณ ๔-๕ วัน ในขณะที่แม่ชีเขานั่งเข้าที่ถอนโรค ข้าพเจ้าก็นั่งกับเขา บ้าง และมุนานะอย่างชนิดเอาเป็นเอาตายทีเดียว

วันหนึ่งเมื่อข้าพเจ้าเข้ารับเวรพยาบาลคุณพ่อ ก็นั่งเข้าที่ภาวนา “สัมมา อรหัง” เช่นเคย ในครั้งนั้นตั้งใจแน่วแน่ว่าถ้า ไม่สำเร็จจะไม่ยอมลุกขึ้นจากที่ จะนั่งคร่ำเคร่งอยู่เช่นนี้ทั้ง กลางวันกลางคืน โดยไม่ยอมกินไม่ยอมนอนหรือเปลี่ยนอิริยาบถอีกเลย ในที่สุดข้าพเจ้าก็แลเห็นเป็นแสงสว่างจ้าเหมือน แสงของดวงอาทิตย์ปรากฏขึ้นอย่างแจ่มชัดตรงหน้า แล้ว มองเห็นร่างของคุณพ่อข้าพเจ้าถูกตัดออกจากกันเป็นท่อนๆ ข้าพเจ้าจึงเล่าให้แม่ชีธรรมกายฟัง แม่ชีนั้นคือคุณรำภา โพธิ์คำฉาย กับคุณชั้น จอมทอง.... (เมื่อได้ธรรมกายแล้ว) แม่ชี ทั้งสองแนะนำให้ข้าพเจ้าพยายามทำความเพียรให้มากยิ่งขึ้น แล้วสอนวิธีถอนโรคให้

ข้าพเจ้าใช้วิชชาธรรมกายถอนอาการโรคของคุณพ่อ อยู่ประมาณ ๒-๓ วัน ได้เห็นกายทิพย์ใสเป็นแก้วขาวบริสุทธิ์ สวยงามมาก ออกมาจากอกของคุณพ่อ ข้าพเจ้าบอกคุณชั้น

และคุณทุมซึ่งนั่งถอนโรคอยู่ด้วยกันให้ดู แล้วช่วยกันสะกดด้วยอำนาจของธรรมกายนี้จนกายทิพย์ของคุณพ่อกลับเข้าไปในร่างอีกดังเดิม เป็นอยู่เช่นนี้อีกหลายครั้งหลายครา ข้าพเจ้าจึงแน่ใจว่าอาการป่วยคราวนี้ของคุณพ่อไม่มีทางรอด หลวงพ่อท่านจึงได้สั่งกำชับมากับพี่สาวให้บอกคุณพ่อมั่นอยู่ในการภาวนา และเมื่อวันที่ท่านเจ้าคุณหลวงพ่อดำฉันอาหารบิณฑบาตที่บ้านก่อนหน้าคุณพ่อจะสิ้นนั้น ท่านยังได้กรุณาบอกแก่คุณพ่ออีกว่า “คุณหลวงทำใจให้ดีนะ หมั่นภาวนาไว้ให้มัน เราสู้เขาไม่ได้ เราก็ก๊วไปทางดี”

โอวาทของเจ้าพระคุณหลวงพ่อดังนี้ ทำให้คุณพ่อข้าพเจ้าได้สติและภาวนาอยู่จนกระทั่งท่านสิ้นไป ด้วยอำนาจของการภาวนานี้แหละ เมื่อก่อนหน้าที่คุณพ่อจะสิ้นใจ ข้าพเจ้าได้เห็นมีขบวนแห่ ประกอบด้วยเครื่องสูง มีฉัตร อภิรม ชุมสาย ฯลฯ... มาลอยอยู่เหนือร่างของท่าน เมื่อกายทิพย์ออกจากร่าง ขบวนแห่นั้นก็เข้ามาห้อมล้อมนำกายทิพย์ของคุณพ่อขึ้นรถที่มาในขบวนนั้น แล้วก็เคลื่อนขบวนลอยสูงขึ้นสูงขึ้นทุกที จนลับหายไปใ้อากาศ ข้าพเจ้าถามคุณทุมว่าที่ข้าพเจ้าเห็นนี้เป็นความจริงหรือไม่ ก็ได้รับการยืนยันว่าเป็นความจริง ข้าพเจ้าจึงไม่เสียใจในมรณกรรมของคุณพ่อดังนี้ เพราะได้เห็นและรู้ว่าท่านไปสู่ที่สุขจริงๆ ...

ตามเหตุการณ์ที่ข้าพเจ้าได้ประสบมาและนำมาเล่านี้ ท่านอาจไม่เชื่อ แต่ก่อนที่ท่านจะตัดสินว่าข้าพเจ้ากล่าวในสิ่งที่ไม่อาจเป็นไปได้ หรืออาจเป็นความจริงนั้น ข้าพเจ้าขอให้ท่านพิสูจน์ด้วยตัวของท่านเอง ด้วยการเรียนภาวนาจากท่าน เจ้าคุณพระภาวนาโกศลเถร (หลวงพ่อวัดปากน้ำ)..."

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในขณะที่หลวงประดิษฐ์ไพเราะเสียชีวิตนี้ไม่ใช่เรื่องแปลก เพราะเรื่องในลักษณะคล้ายๆ กันนี้ เคยมีมาแล้ว ดังปรากฏอยู่ในคัมภีร์อรรถกถาธรรมบทว่า พระพุทธองค์ทรงปรารภเรื่องราวของอุบาสกในกรุงสาวัตถีผู้หนึ่ง ซึ่งเป็นผู้ตั้งมั่นในการประพฤติธรรม ตลอดจนการทำทานและรักษาศีลอยู่เสมอ ครั้นอุบาสกผู้นี้แก่เฒ่าและป่วยไข้ เขาได้ส่งคนไปนิมนต์พระภิกษุมาสายาธรรมที่บ้าน ในขณะที่เขากำลังฟังพระสวดอยู่นั้น มีรถจากเทวโลกทั้ง ๖ ชั้น มาที่บ้านนั้น และเทวดาบนรถก็กล่าวเชิญให้อุบาสกทั้งกายเนื้อแล้วถอดกายทิพย์ขึ้นรถของตนๆ ไปสู่เทวโลก อุบาสกต้องการฟังธรรมต่อจึงกล่าวห้ามเทวดา พระภิกษุเข้าใจว่า อุบาสกนิมนต์ให้หยุดจึงกลับไป อุบาสกนั้นเล่าสิ่งที่ตนเห็นให้ลูกๆ ฟัง เพราะลูกๆ ก็มองไม่เห็นรถจากสวรรค์นั้น จนในที่สุดเขาก็ได้กล่าวลาลูกๆ แล้วกายทิพย์ของเขาก็ได้ขึ้นไปในรถที่มาจากสวรรค์ชั้นดุสิต

ผู้ที่เคยศึกษาเฉพาะคัมภีร์มาก่อน เมื่อได้ยินได้ฟังเรื่อง
ที่คุณภักธิกาเล่ามานั้นก็น่าจะเป็นกรณีศึกษาที่น่าสนใจไม่น้อย
จนถึงปัจจุบันนี้เรื่องทำนองนี้ไม่น่าจะเป็นเรื่องแปลกอีกต่อไป
แล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่มีประสบการณ์ด้วยตนเองนั้น
ย่อมซาบซึ้งเข้าใจตนเองเป็นที่สุด

เรื่องการรักษาผู้ป่วยนั้น หลวงพ่อท่านเห็นเป็นโอกาส
ที่จะฝึกให้เขาเหล่านั้นเจริญภาวนาไปด้วย เป็นธรรมดาคนที่
มีความทุกข์ความเดือดร้อนก็ต้องการหายเร็วๆ ดังนั้นไม่ว่า
หลวงพ่อกับท่านจะสอนให้ปฏิบัติอย่างไรก็มักจะปฏิบัติตาม ผู้
ป่วยท่านใดที่ท่านเห็นแว่วว่าจะได้ธรรมกาย ท่านก็จะส่งคน
ไปรักษาให้ถึงที่ ดังกรณีคุณหลวงนี้เป็นตัวอย่าง เพื่อจะได้
ให้ฝึกสมาธิและแก้โรคให้ด้วย

หลวงพ่อบอกว่า การรักษาโรคนั้น ถ้าทั้งฝ่ายผู้รักษา
และผู้ป่วยมีความเชื่อมั่นตรงกัน มีกระแสจิตเชื่อมถึงกันจึง
จะมีหวังหายมาก เปรียบเหมือนเครื่องรับวิทยุและเครื่องส่ง
ต้องมีคลื่นตรงกัน ท่านบอกว่าที่หายก็มากที่ไม่หายเพียงแต่
บรรเทาเป็นครั้งคราวก็มี ท่านบอกว่าถึงไม่หายก็ไม่เป็นไร
เพราะไม่ได้เรียกค่ารักษาแต่ช่วยด้วยเมตตา อย่างน้อยคน
เจ็บก็ได้รู้วิธีปฏิบัติธรรม หรือมีโอกาสเข้าใกล้พระรัตนตรัย
พอสมควรแก่อุปนิสัย ซึ่งก็ปรากฏมีเป็นจำนวนมากเช่นกันที่

หายจากโรคและได้ธรรมกายไปด้วย ดังที่หลวงพ่อบอกท่านว่า

รักษาร่างพอสร้างวัย	รอดตน
ยอดเยี่ยมธรรมกายพล	ผ่องแผ้ว
เลอเลิศสว่างกุศล	ใดอื่น
เชิญท่านถือเอาแก้ว	ก่องหล้า เรืองสกล